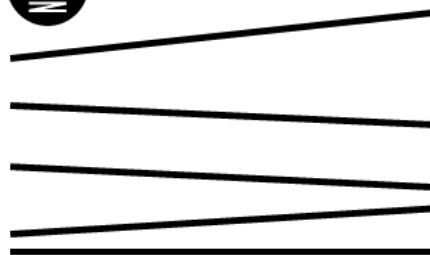

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Regenslinden : Minder fra den Hundredaarsfest
den 1. Juni 1885.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : P. G. Philipsens Forlag, 1885

Fysiske størrelse | Physical extent:

67 s.

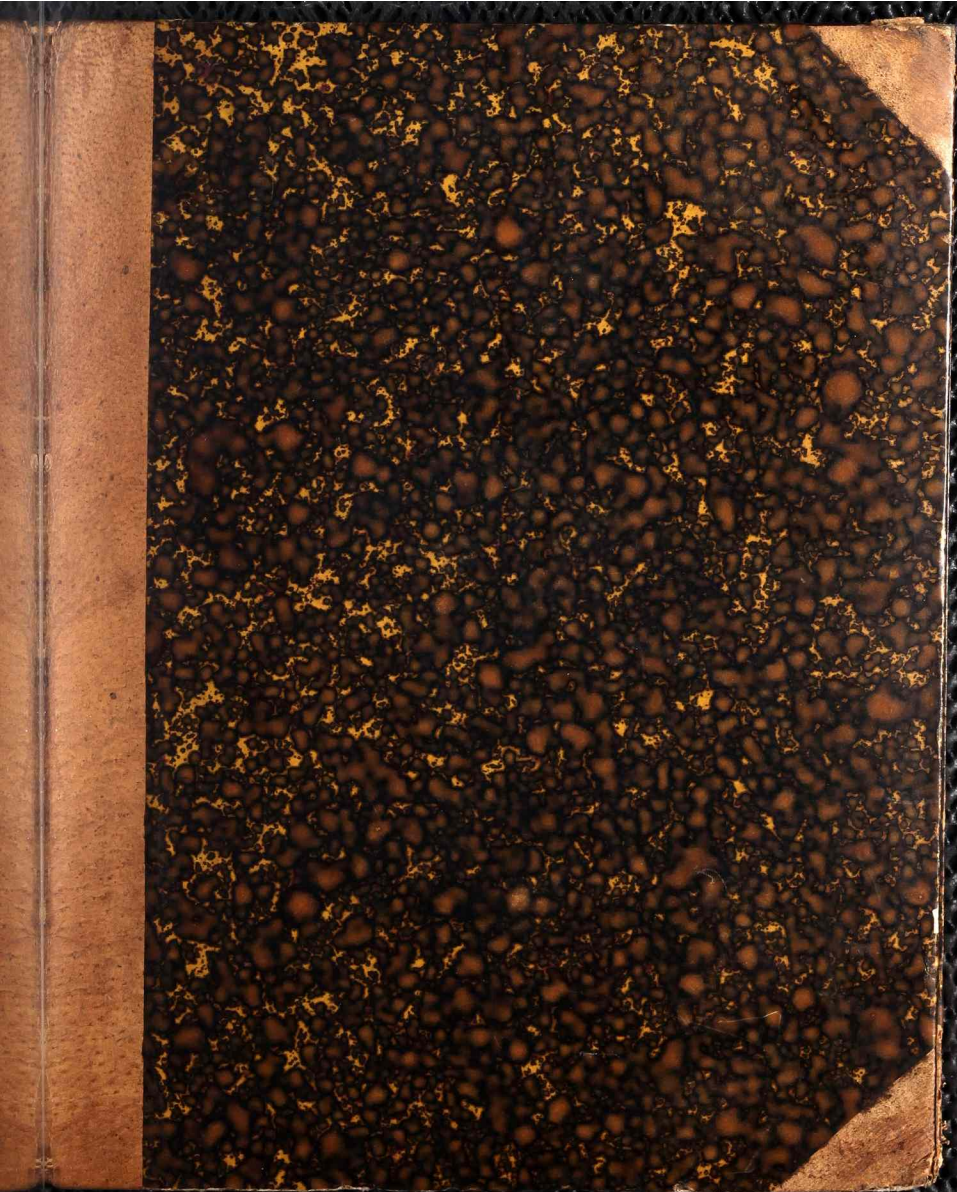
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

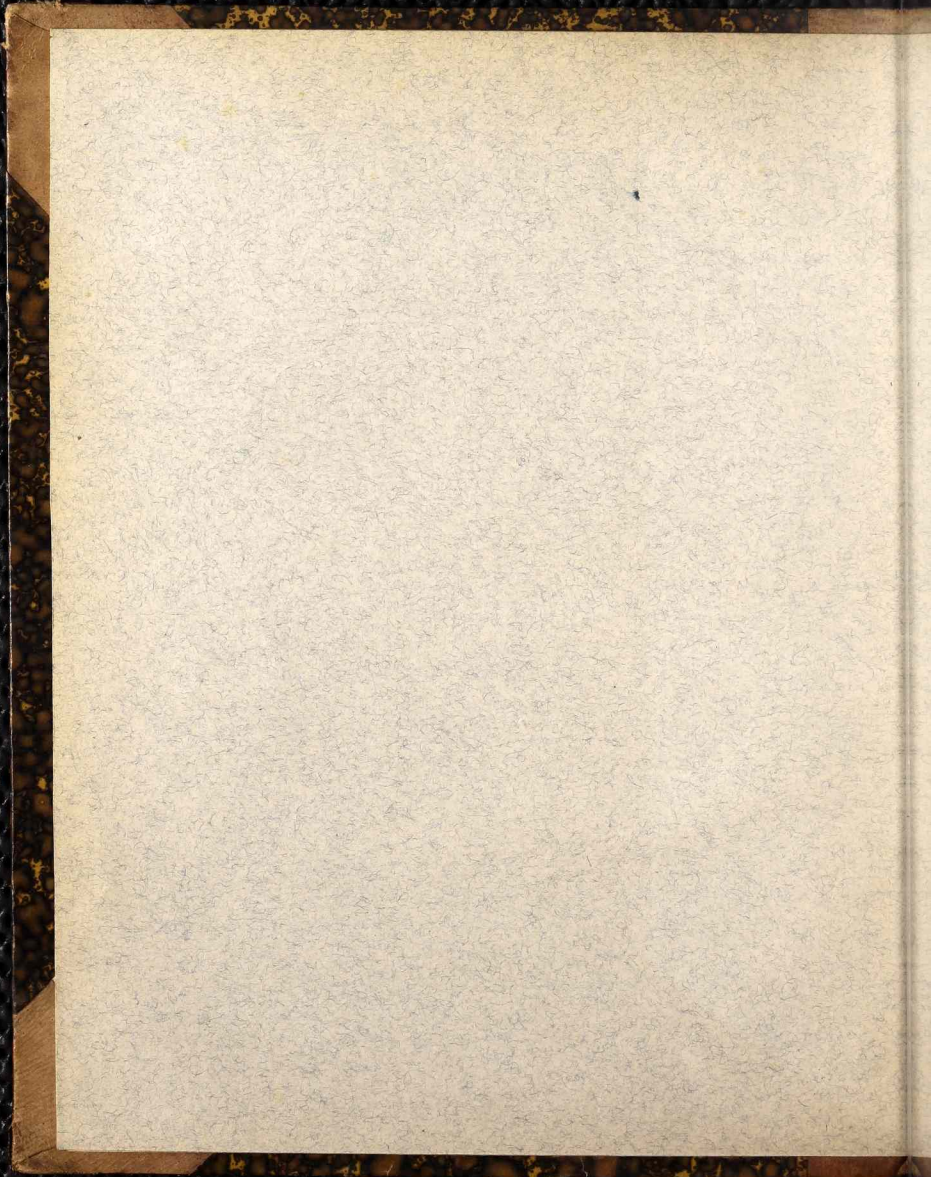
34³ - III

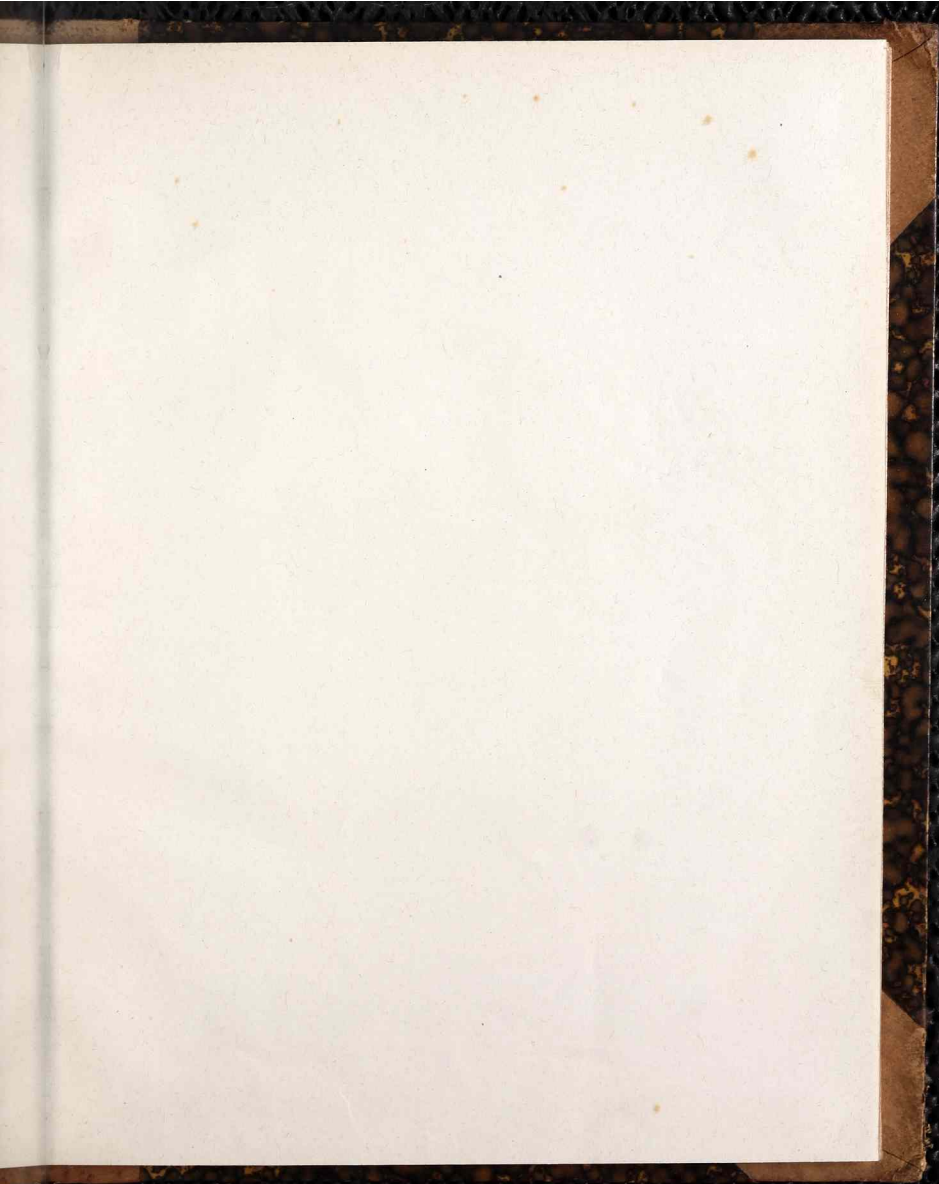

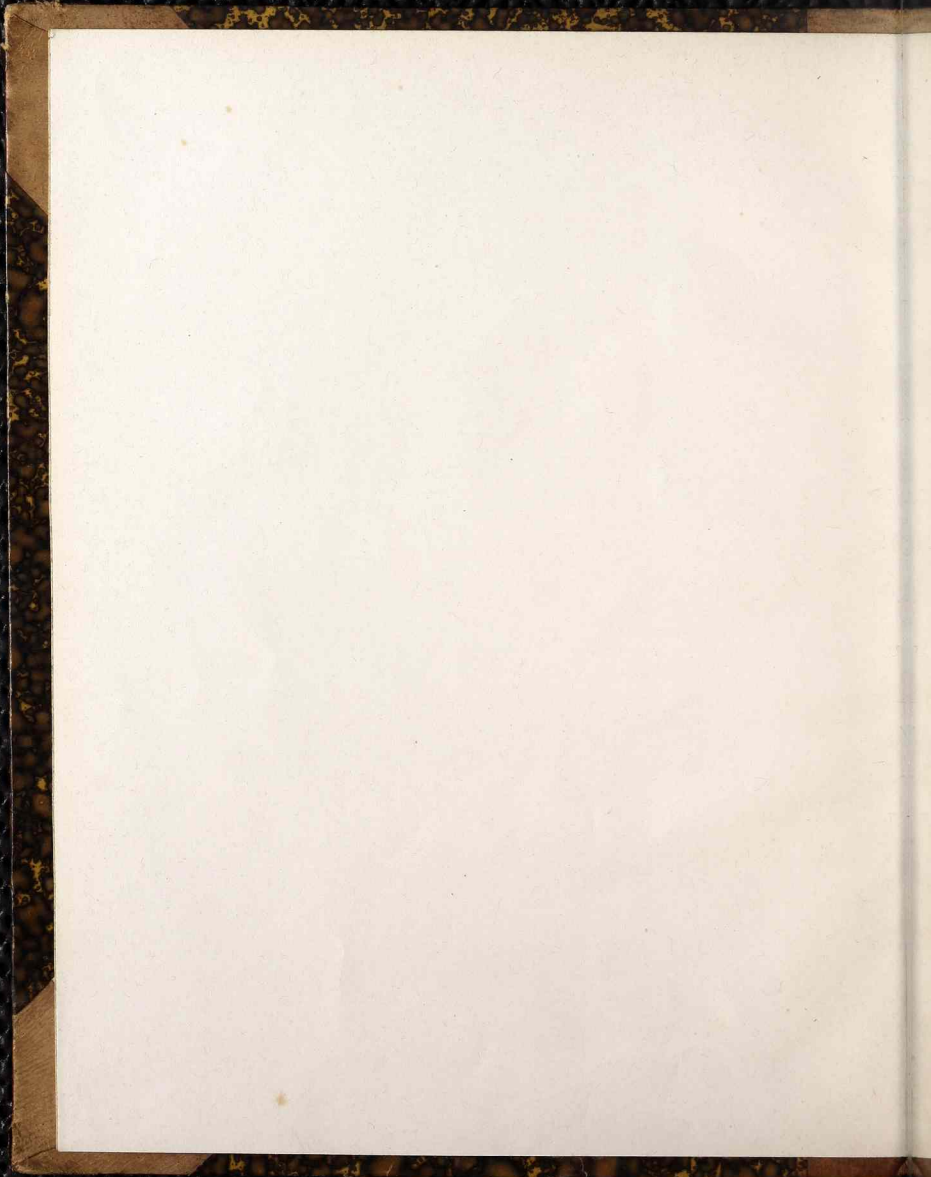
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022040791

Regenslinden.

Minder fra dens

Hundredaarsfest

den 1. Juni 1885.

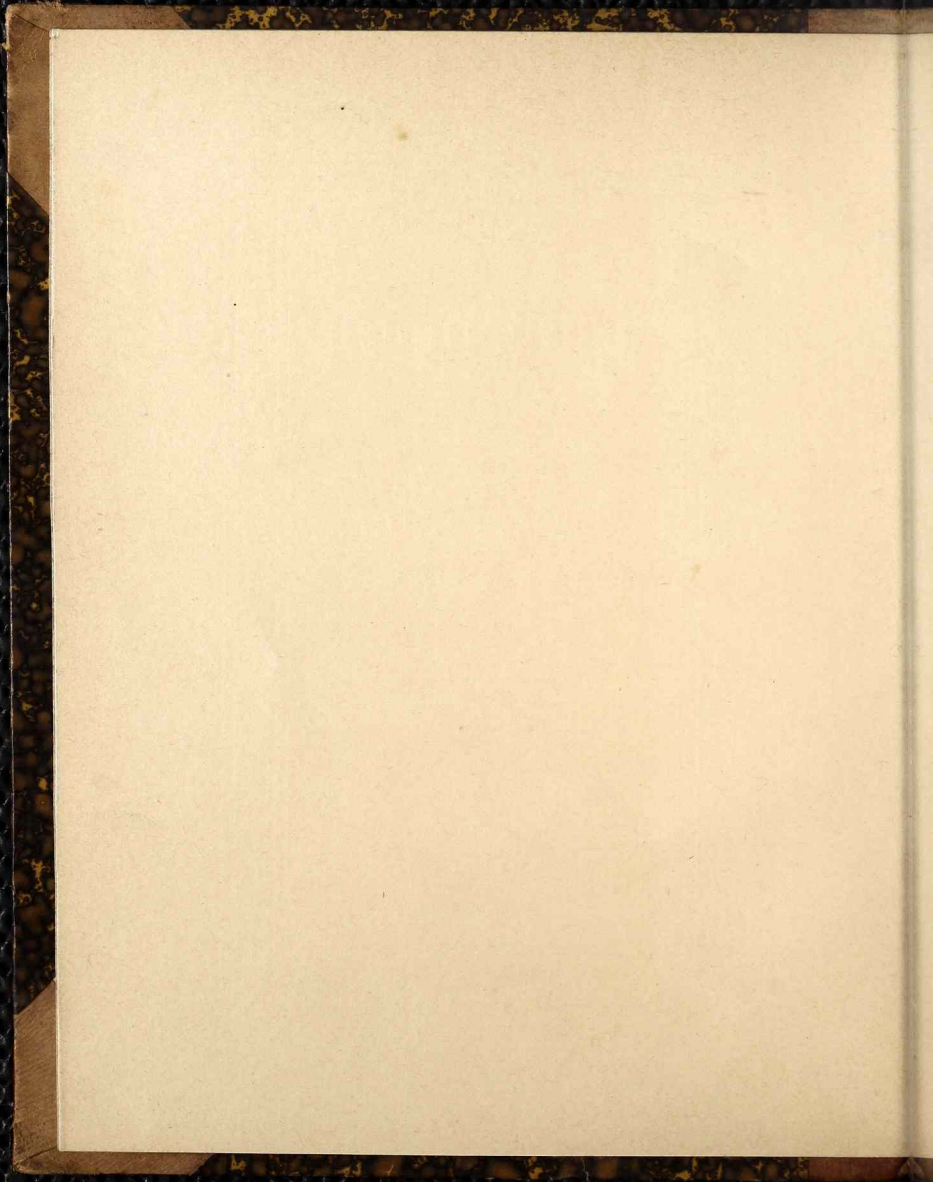

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens forlag.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1885.

Regenslinden.

Minder fra dens

Søndredaarsfest

den 1. Juni 1885.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Trykt hos Nielsen & Lydiche.

1885.

Den 12te Maj 1785 plantede daværende Regenspropst A. C. Hviid midt i Regensgaarden et ungt, slankt Lindetræ, — en Gærning, der paa skønneste Maade karakteriserer Hviids elstværdige og humane Sind, og som skulde forvandle Regensen fra en kaserneagtig fattiggaard til et venligt og hyggeligt Hjem for de unge Studenter. Thi med det foraarssfriske Lindeløvs Indtog begyndte en lysere og humanere Epoke i Regensens Historie. Alumnerne blev fra Eighærere akademiske Borgere; Boligerne blev menneskeligere; de skæmmende Jernstænger for Vinduerne borttoges, og Regensianernes Blik ud ad og ind ad blev friere og selvstændigere.

Linden vogede op til et smukt Træ, der af alle Gaardens Sønner omfattedes med den inderligste Kærlighed; — man vidste alle, hvad man skyldte det. Nu var det sammenknyttende Baand ikke længere blot den fælles Trang, det materielle commune naufragium; nej, nu følte enhver sig som Meddejer af den samme Rigdom, som Søn ved den samme Arne.

Linden vogede til et mægtigt Træ med bredt Skyggehæng. Bladene foldede sig ud og spandt bort, Slægt fulgte Slægt under dens Skygge; men de, der blæstes ud i Verden for alle Vinde, spandt ikke sporløst, de byggede med paa Stammen, de dannede Traditionen.

Svalt og lyst skærmede Linden over retfærdige og uretfærdige, over store og smaa; gav Skygge om Dagen og Hvygge om Aftenen, medens ungdommelig Tale og Sang veglede, medens Aandens Kampe førtes, mildnede og forædlede af den Stemning, som udstraalede fra den og tog os fangen; — medens Hjærter aabnedes og Vensfaber for Livet knyttedes. Aldrig glemmes disse Dage og Aftener af nogen, som har erfaret deres Trylleri, aldrig vil nogen Regensianer glemme dette Træ, „Hjærtet i Regensjens Gaard“, og aldrig vil han glemme at takke Hviid for hans Værk, der mere end noget andet vidner om, at en god, om end tilsyneladende ringe Gærning kan have uanet rige og herlige følger. Velsignet være hans Minde!

Derfor var det en fælles Trang hos gamle og unge, forhenværende og nuværende Regensianere at fejre dette Træes Hundredaarsjubilæum paa en Maade, som kunde være et værdigt Udtryk for den Kærlighed, vi nærede til det. Da selve Dagen imidlertid var uheldig hertil, fordi Jubilæren da ikke vilde vise sig i den pragtfulde Skikkelse,

som vi netop elste saa højt, og som vi ere saa stolte af, bestemtes det at afholde Festen den 1ste Juni.

I den aarle Morgenstund 1ste Juni steg to af Regensens sminkeste Gæster op i Lindens Top og fæstede der et vajende Dannebrogsslag.

Driftige Hænder smykkede Mur og Træer med faner og brogede Vimpler, Vaabenskjolde og flagrosetter. —

Om Lindens Stamme blev vundet en mægtig Guirlande af Tuja og Laurbær og friske Blomster, og i Krandsens Slyngning sættes et Billede af gamle Hviid, Lindens Fader. —

Trods Himlens truende Graa arbejdede man med travl Glæde, alt skulde være smykket og rede til Middag, naar de „gamle“ kom, og fødselsdagsbarnets Gratulationskur begyndte. —

Under Løvet stillede man Borde med hvide Duge og glaslegeledder; man ventede jo mange Gæster, der alle vilde drikke den kære Linds Skaal. Kl. 12 strømmede de da ind gennem Porten, de ventede Gratulanter. — Ikke blot graahærdede Gubber og Mand, der Nar tilbage havde levet deres rigeste og lykkeligste Ungdomsaar herinde; men ogsaa mange smukke, unge Piger, som fra Fædres og Brødres fortællinger og opvokrede med de Sange paa Læben, som ere fødte under Linden, havde faaet Kærlighed til den gamle Gaard og gerne fra Vindverne vilde betragte Festen.

De kom, de gamle, „de afdøde“ Regensianere, saa' sig omkring paa de kendte Steder, hilste paa Linden og draf

dens Skaal. De besøgte de Værelser, som i sin Tid havde indesluttet deres Eje og forhaabninger; de traf gamle Kendinger og Kammerater, sagde Goddag til deres tidligere Karle og Gangfæner, gjorde Bekendtskab med de unge, fortalte Historier om sig selv og andre, — og saa' usigelig glade ud ved atter at færdes paa Regensen. —

De graa Skyer blev til blødende Byger; man traf sig tilbage til Gange og Værelser og forblev endnu en Times Tid sammen i den fornøjeligste Stemning. Kl. 2 var Vinen drukket og Gratulationen forbi; — Gæsterne gik, men Regnen blev ved at falde i korte Byger. Da Himlen ikke syntes at ville klare sig, og man frygtede Regn hele Dagen, blev der laant Telte fra Krigsministeriet, som blev oprejste i Gaarden omkring Linden.

Kl. 7 samledes efterhaanden alle Deltagerne i Regensgaarden, og efter at man havde smykket sig med Lindeløv i Hat og Knaphul, gik Toget med Musik i Spidsen, anført af Gehejmekonferensraad Madvig og Professor, Regensprovst Ussing, gennem Købmagergade til den gamle frimurerloge i Kronprinsensgade, hvor der holdtes en livlig Sexa. Ved denne bragte Prof. Ussing Gæsterne følgende Velkomsthilsen:

Mine Herrer! Vejrlygets Ugunst har hindret os i at samles paa den Plads, hvor vi egentlig burde været samlet; men jeg er overbevist om, at der ikke er Nogen i denne Forsamling, der ikke har saa megen Fantasi, at han kan tænke sig siddende under Eindens Krone, og tænke sig, at det ikke er mig, men Einden, der byder ham Velkommen. Velkommen atter, Gamle og Unge, Store og Smaa, I som sidde paa Videnskabens Højsæde, og I som staa ved dens Fodskammel med Haab i Hjærtet, I som have sunget Eindens Pris i jublende Toner og gjort Regensen fjendt og yndet af Alle, og I der have istemmet disse Sange som et deltagende Kor. Vistnok, siger Einden, er der Mange, jeg savner, først og fremmest Manden med det rige, jævne Lune, Danmarks klassiske Sanger og klare Tænker, Poul Martin Møller, og saa hans Broder, den listige Sangfugl, der „under Nattehimlens rolige Skygge opbyggede Frihedens Tempel for den Stamme, der evig skal staa“. De ere gaaede bort, men deres Aand lever iblandt os som Saften i Studenterstammen. Det gaar med denne Stamme som med mig selv. Hvert Aar fornyes den og ældes for atter at fornyes, men naar min Stamme er sygnet hen, vil Studenterstammen være lige frisk og staae endnu. Skulde Nogen tvivle derom, da se han sig om i denne Kreds! Tak I Gamle, fordi I kom hid! nu kan jeg se, I ere ikke

visnede, men Ungdomsluen brænder endnu i Eder. Og hvis I her i Aften imellem de Unge høre et og andet bornligt Ord, en og anden umoden Tanke, saa ville I ikke kalde det grønt, i det Mindste ikke i nogen nedsættende Betydning. I ville ikke dadle den Farve, som er min Stoltthed. Nej, jeg haaber at se Eder selv i denne Aften ligesaa friske og grønne, som i de Dage, I altid færdedes under min Skygæ. Velkommen!

Efter endt Maaltid vendte man i glad Stemning tilbage til Regensen, trodsende alle Politivedtægter ved at synge forskjellige Sange, som vakte stort Bifald hos den talrige Tilskuermængde. Ved Ankomsten fandt man Gaarden pragtfuldt oplyst med Lys i alle Vinduer Hundreder af orientalske Lamper omkring mellem Lovet, o. s. v. Da Toget syngende drog ind gennem Porten, affyredes tre Kanonstød, og Linden straaledes pludseligt i et magisk, grønligt Skær. Uvilkaarlige, jublende Hurraer istemtes for Linden og Regensen. — Da man var kommen i Ro, blev den i Dagens Anledning forfattede Kantate af Jver Iversen affunget. Cand. phil. Bierring udførte Solopartierne meget smukt og med stort Bifald.

Kantate.

Indgangsskor.

Mel: Jeg fryser, siger den Lærke graa (Heise).

Naar Solen kysser den blanke Is
paa en sydvendt Tind af et Himmelsjæld,
da fødes Kilder i Tusindvis,
og de voge med Sang til et Fossevæld.

Frønnen Bul

fyldes kaad omkuld.

Ned, ned over Brinken i brusende Stævne!
frem, frem over Sletten, ja, frem paa det Jævne!
Solvblank mellem Enge, af Digerne avet,
velsignet af Folket, gaar Floden mod Havet.

Dor Ungdom er som den stride Fos,
paa en Soldag født i det høje Blaa;
med Sang i jublende fremad-Trods
mod Livets vigende Maal vi gaa.

Løber Storm

mod hver visnet Form.

frem, frem gennem vinkende Vidunderlande!
Hjem, hjem imod Lyffens de blinkende Strande!
Gyd ud over Folket hver frugtende Væne
til grønnende Grøde, til Vægt paa det Jævne.

Hvis Du i Manddommens Virkestrøm
 ejer Hjærtet rent, har dit Hoved klart,
 da tak din sjældfødte Ungdomsdrøm:
 det er den, der giver din Gærning fart.

Driftløs Dam

gemmer Raadd og Slam.

Men først naar Du voger fra Bulder og fraade,
 bliver dit higende fremad! til Baade.
 Strøm blank mellem Enge, i Brydninger avet,
 til Lykke for Landet, i Længsel mod Havet.

Solo.

Mel.: Lærkan (Heland).

Smukke lille Genbo!
 Send mig et Godmorgensmil;
 und de vævre fingre
 snart et stakket Hvil.

Lindens Blomsterrodme,
 Solens Guld gør fælles Sag;
 hvem kan sidde stittig inde
 en Skærsommerdag?

Hvor kan jeg vel tvinge Sindet
 til adstadig Læsetakt,
 naar jeg sidder trylleblindet
 af din Skønhedsmagt?

Smukke lille Genbo!
 Naalen flyver hid og did,
 ægger mig til Kæpestrid; —
 lær min vege Vilje
 noget af din jævne Flid!

L i n d e k o r.

Mel.: Saa høier som den vrede Bjørn.

Det skumrer under Lindens Tag,
 det mørknes bag vor røde Mur. —
 farvel! Du lange Arbejdsdag;
 nu flyver fuglen fra sit Bur.
 — Loffende Toner kalde
 den spredte flok til Dyst og Sang.
 — Vor Moder har Rum for alle
 under sit svale Hang.

Du, Hjærtet i Regensens Gaard,
 et helligt Tempel er dit Hvæls!
 Trods Vinterstorm i Hundred Aar
 Du bliver ung og rask Dig selv.
 Du hvirvler os tyst imøde:
 „Sindig Vægt gav moden frugt;
 nyt eders Vaardags Grøde,
 da faar I med Tiden Bugt!“

Din Hat har skygget for en Slægt,
 som skrev sit Navn i Folkets Hu, —
 hvis Lod laa tungt paa Tidens Vægt. —
 Hvem ved, hvad Du beskærmer nu? —

Driftige Fremtidsdrømme,
Længselsful og glade Haab
i duftende Blomsterstrømme
Du gav deres første Daab.

Solo.

Mel.: Du schönes Fischermädchen (Schubert).

Det blanke Blad paa Kviste
fløj visnet over Vang; —
Du selv skal Skæbne friste
med Lindens Løv engang.

Du selv skal kraftløs blegne
som Lindens Løvværks Hang;
Du selv skal dødsramt segne
for Livets Løv engang.

Du selv skal modløs miste
Din Ungdoms Spiretrang;
thi Du skal Skæbne friste
med Lindens Løv engang.

Slutningskor.

Mel.: Der er et Land! Dets Sted er højt mod Norden (Weyse).

Om end Du visnes bort af Vinterfulden, —
 Dit Sommerløv gav Ly mod Regn og Vind;
 det mindste faldne Blad kan øge Mulden
 om Folkets ædelbaarne Kongelind.
 Student! Du er et Skud af Folkets Kærne,
 Du suged Kræfter af dets rige Grund;
 Din Sønnepligt det bliver tro at værne
 dets Frihedstrang, som var din Spirebund.

Der er et Land! Dets Sted er højt mod Norden,
 en havombølget, sludfuld Vinterfyrt.
 Mit Fædreland! En fattig Plet paa Jorden;
 i Verdenskoret tælles ej din Røst.
 — Vor Slægt har Rod i dine flade Vange,
 vor Sjæl er mærket af dit løse Sand,
 vort Sprog er Vølvens dæmringsbløde Sange.
 — — Vor Mindegrav! Du, vore Kæres Land!

Mit Fædreland! Dit Sted er højt mod Norden,
 dog lander Vaarens Sydvind paa din Kyst.
 Din Vintergrøde vælder frem af Jorden
 og Træet løver sig saa tæt og lyst.
 — Vor røde Mur er bredt med Vinløvsranke;
 — — — som Taagedis for Sol og Morgenvind
 stræm bort med Sang de vinter mørke Tanke
 og pris Regens evigunge Lind.

Iver Iversen.

Efter Kantatens Aflyngelse bænkede man sig under de
aabne Telte omkring Punschebollerne, og assang Hostrups
gamle Regensvisse:

Mel.: Hvis et godt Raad I følge vil.

Nu er det stille; han har os forladt,
Solen, den gamle Uroftifter,
Og i den tause, kolige Nat
Vil vi stride til svare Bedrifter.
Borgeren snorker alt, men vi —
Vi gaa paa Perlefisseri.

for os paa Bordet se vi et Hav,
Bølgerne vildt mod Kysten skummer;
Men i sin dybe, skrækkende Grav
Mangen kostelig Perle det rummer.
Se hvor de funkle! Bølgen her,
Har laant af dem sit Gyldenskaar

Bredden er stejl, det gaar vel ej saa nemt,
Frejdig vi dog paa fangsten drage:
Kæthed og Haab og Lytighed og Skæmt,
Det er Perler, man ikke bør vrage.
Halsen er tør, og Lyften stærk, —
Det glider nok, det store Værk!

Sej, mine Gutter! nu skal vi tilbunds!
 Glasjet det er vor Dyfferkloffe,
 Dermed vi synker i den dybe Puns
 Hvor de sunkende Perler os løffe.
 Men vi maa nøje passe paa,
 At Ingen søsyg blive maa.

Klokkeren, C. Bjerre, rejste sig og sagde: „Mine Herrer, jeg maa gøre Dem opmærksom paa, at jeg er Dirigent, og at De som følge deraf ere pligtige til at være mig hørige og lydige, og navnlig at efterkomme følgende formaninger: de unge maa drikke langsomt, for at Glæden kan være desto længere; de gamle skal derimod drikke hurtigt for at blive unge, men dog forinden for Sikkerheds Skyld lægge deres Adresse i højre Vestelomme, for at vi kan vide, hvor vi skal bringe Dem hen.“

Derpaa sang man:

Til Linden.

Mel.: Ja, vi elsker dette Landet.

Ejse Lind i Blade-Vrimmel,
 Hil Dig, der Du staar,
 Svaj og væn mod Vaarens Himmel,
 Rant trods hundred Aar!

Prude Lind, vor Pragt, vort Mærke,
 Kærnen i vor Gaard,
 Stolte Træ, Du manddomskraft —
 Hil Dig der Du staar!

Gode Tider om Dig hæged,
 Lykken var Dig blid,
 Sol gav Grode, Regn Dig kvæged
 Mildt ved Sommertid.
 Fri og frejdig fremsfrits-flaget
 — Haabets grønne flag —
 Svang Du over Rødstenstaget
 Som den Dag i Dag.

Onde Tider tit Dig hærget,
 Vinterstorm og Kuld,
 Altid tappert Du Dig væged,
 fæstet dybt i Muld. —
 Ja, hvor haardt end Vindens Vinge
 Bøjede din Top,
 Jngentid Du lod Dig tvinge,
 Retted rank Dig op.

Lær mig, Lind! i Soldagsglæde
 frejdig frem at gaa,
 Under Kundskabsregnuens Væde
 frodig Vært at faa!
 Lær mig i de onde Dage
 — Komme hvad der maa —
 Uden frygt og Klynk og Klage
 Trodsig fast at staa!

Niels Møller.

Efter Sangen talte Klokkeren, Stud. theol. C. Bjerre, som følger:

Højtærede Forsamling! Gamle og unge Lindsønner!

At tale til Dem om Linden er at føre Ugler til Athen, paa Dansk: at byde Bagerbørn Kringler. Det er ørkesløs Gærning, men tillige let, thi Bagerbørnene vil næppe smage paa Kringlerne, og derved bortfalder det Spørgsmaal, om de er gode eller ikke.

Det er en bekendt Sag, at den Natur, som omgiver Menneskene, i høj Grad betinger hele deres Udvikling. Tag en Estimo, en Dansker, en Italiener og en Neger! Hvad er Hovedgrunden til den store forskel vel andet end Naturens Indvirkning gennem Aarkundreder. Den paa-virker dem rent fysisk og den paa-virker dem aandelig — den betinger i rent ydre forstand deres Samkvem, deres Kommen-sammen, og den sætter i de Stemninger og Sjæls-tilstande, der enten lukker eller aabner Mund og Hjærte — kort sagt: den betinger Menneskenes gænsidige Paa-virkning, Vælgvirkningen. Ja, Vælgvirkning er snart et forældet Ord, men jeg tror, det er godt — i alt fald i denne Betydning. Ved Naturen er netop Hovedspørgsmaalet, om den hæmmer eller fremmer den antydede Vælgvirkning.

Men Natur og Natur er to Ting. f. Ex. Træ og Træ er to Ting, ligesom Menneske og Menneske er to Ting: Der gives Dusinmennesker og der gives Dusintræer;

der gives enestaaende Mennesker og der gives enestaaende Træer. Det enkelte Træ i en stor Skov kan være godt nok i og for sig, men det forsvinder i Mængden, og dets Betydning er intet mod den, det Træ har, der har faaet en særegen vigtig, enestaaende Plads. — Og hvilket Træ kan i den Henseende i mindste Maaade lignes ved denne Lind? Sig det, nævn det, hvor er det, hvor har det været — det Træ, der som dette uafbrudt gæennem hundreder af Aar har haft væsentlig Betydning for hundreder af et Lands — jeg vil ikke sige: bedste Sønner, men i alt Fald for hundrede unge Mænd, som siden spredtes ud over vort lille Land i mer eller mindre betydningsfulde Gærninger. Har haft Betydning for dem paa den Maaade, at det har været en fremmende Naturbetingelse for deres Væxelpaavirkning og derigennem for deres hele aandelige Udvikling. — —

Og hvem af os her vil ikke vidne med om denne Lindens Betydning? Hvem af os her har ikke netop under Linden aabnet sit Hjærte for en Regensbroder, som han maaske kun havde kendt i Dage — eller maaske længe, men hidtil kun paa den sædvanlige flygtige Maaade. — Husker Du den Aften, da Du lige var kommen hjem fra ferien, og da Du gjorde ham, Du tilfældigvis traf under Linden, til dit Hjærtes fortrolige og fortalte ham om „hende“, fortalte ham om Ord og Blikke, om alt lige til den betagende Lejlighed, da Du kunde have kysset hende saa næmt som dertil, — — ja, hvem troe Dig! maaske

gjorde Du det! Nu vil Du næppe sige det, men den Gang sagde Du det, om det da ellers var sket. — Eller husker Du den Aften, da Du sad i en lille Kreds, som i ivrig Disputation kæmpede, som om det gjaldt Livet, eller rettere: fordi det gjaldt Livet; thi J kæmpede om Livets største og dybeste Gaader. J havde nok jere Svar paa rede Haand, men nu skulde de maaske staa deres første alvorlige Prøve. Hvor fik J da ikke mange Ting at tænke paa, som ikke stod omtalt i Lærebøgerne! Og hvor var J ikke ærlige, hvor mange Ting kom J da ikke frem med, som J aldrig vilde have sagt i en oplyst Stue, under saakaldte normale forhold. Og hvor var jeres Kamp da ikke fri for den Bitterhed, som ellers saa tit følger den Slags Stridighed, — og det netop, fordi J var saa ærlige!

Jeg behøver kun at pege paa alle disse Minder, og jeg behøver kun at pege paa den Myl af Disputationer om Dagens og Tidens Spørgsmaal, den gamle Lind har fremlokket i Tidernes Løb; thi hvad der bevæger det danske Folks Sind og Tanker, bevæger ogsaa Regensianernes — og det ikke mindst og ikke sidst. Vi er Danske og vi mene, at intet Dansk er os fremmed. — Det er dog ikke selve Disputationerne, der er det betegnende, for de havde ogsaa Disputationer for. Det adskillende for de to Perioder, jeg vil falde den antetilianske og den posttilianske, er Ordene Tvang og Frihed. Tvang over for Ungdommen fører ofte til Resultatet „Pinds Gris“. De Herrer kender Historien. (Nej, nej.) Jo, Hr. Pind vilde have sin Gris ud og halede den

i Ørene hen i Døren; da gjorde Grisen saa hæftig Modstand, at Ørene gik af. Saa vilde Pind have sin Gris ind og halede i Halen; men nu vilde Grisen just ud, og Halen gik af — og der stod baade Hr. Pind og Grisen som to ulykkelige Mennesker! Og læg Mærke til det: det var slet ikke, fordi Grisen i og for sig havde noget imod at gaa igennem Døren — det var ikke det, der voldte Ulykken. — Det postilianske bærer derimod Præget af at være fremkaldt af den fri, glade, hyggelige Stemning, som just Linden sætter os i. —

Man vil sige: Dette er noget, der ligger i hele „Tiden“. Nu vel, men saa staar Linden just som det første Udslag af Tidernes Skiften og beholder ligesuldt sin Betydning ubeskaaren. Om et Lød i en Marsagskæde er nok saa betinget af de foregaaende, betinger det derfor ikke mindre de følgende. Det er det samme Svar, som formentlig maa gives paa det bekendte Spørgsmaal om det er Heroerne, der bærer Tiden, eller det er Tiden, der bærer Heroerne. — Nætop fordi Du er en Hero, som passer saa godt ind i din Tid, er Du os saa dyrebær og uundværlig, at det at tage dig bort fra Gaarden her vilde være det samme som at skære Hjærtet ud af Brystet paa et Menneske. — Da man for nogen Tid siden rejste Spørgsmaalet om at flytte Regensen, — hvorfor fælte vi os da umiddelbart frastødte af den Tanke? Mon fordi vi hellere vil bo i gamle, mørke Huler end i ny og lyse Værelser? Nej, det var ene og alene din Skyld, Du gamle Træ, som gjør

denne Gaard til de lykkeliges Ø her midt i Handelsens og Industriens følgende Hav! — Og derfor mindes vi dig altid med Kærlighed, selv naar det er længe, siden vi sad ved dine Fodder som Disciplene ved Lærersens — ja, for Du minder mig altid om en Lærer, som stadig modtager nye Kuld, og saa, naar han har faaet dem fær, sender han dem bort igæn. Men Du skal ikke være bange: ikke en eneste af dine gamle Elever glemmer dig, og vi husker vel ogsaa noget af din Lære; for Du lærer os mange Ting, — Du lærer os — ene som Du staar — at Maalet er at blive en enestaaende Mand; men paa samme Tid lærer din mægtige Krone os, at først alle de mange Tusender af smaa Blade tilsammen danner det ene store Tag. — Dine Grene lærer os, at vi maa gaa til forskellige Sider, hver sin naturlige Vej, men at, selv om vi baster hinanden ganske artig i Blæsten, saa sidder vi dog alle paa den samme Stamme og drager Næring af den fælles Rod. — Og Du lærer os meget, meget andet, som jeg ikke her kan nævne — og heller ikke behøver at nævne. Og vi takker Dig for det alt sammen; men først og fremmest takker vi Dig for din Læremethode, der har naaet Idealet for al Pædagogik: Du lokker og kalder det frem i os, ret som om det kom af sig selv. Vi takker Dig for alt det, Du har lokket frem i de talrige Kuld, som har forladt Dig i det forløbne Aarhundrede, idet vi stolt peger paa de store Navne, som findes deriblandt, og som naar op blandt Nationens største og bedste. Og vi ønsker dig — først og fremmest, at Du

maa staa rank og ung, Dig selv lig, i lange kommende Tider; men vi ønsker Dig ogsaa — det bedste, man kan ønske en Lærer, — at de kommende Slægter maa være gode og værdige Disciple — Dig værdige, deres forgængere værdige og mere til, — at det maa lykkes Dig at lokke noget rigtig godt og stort frem i dem, at alt det, Du faar at høre i de kommende Tider, maa være glædeligt, smukt og ædelt. Vi ønsker dette for din Skyld og for vor gamle Gaards Skyld, men ogsaa for hele vort Folks Skyld. Længe leve Regensens Kongelind!

Efter Talen sang man Christian Winthers: Sang til Træet, hvortil Originalmanuskriptet var skænket Regensen i Dagens Anledning af Hr. Particulier Levinsen.

Til Træet.¹⁾

O, Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone, —
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forløse!
Kor: Dralderalla, ralderalla, la la la!

¹⁾ Blev sunget som „Jea binder Dig en Jonfrustrans“ af Jægerbruden (Weber).

Du har nu set saa mangen Slægt
Omkring din Stamme vandre, —
Ej mægted' Aldrens tunge Vægt
Din Ungdom at forandre.

Lær os at gæmme, — hvis Du kan,
Som Du, et frejdigt Hjerte, —
Da kan vi vandre vidt om Land,
Og le ad Savn og Smerte.

Lad Verden kun gaa op og ned,
Lad Skæbnens Strømme bruse! —
Her i dit Læ er lystig fred
Og trofast Sind tilhuse.

Du breder grøn din Vinge ud
Hvert foraar og hver Sommer; —
Vor Stamme først faar nye Skud,
Naar Efterhøsten kommer.

fidel er Du, som alle vi,
Regensen er vor Moder, —
Dit Sind er sundt, din Tanke fri,
Og hver Student din Broder.

Taus og forsigtig stod Du smukt
Med grønne fjer i Hatten, —
Naar tidt Studenter gif i Bugt
Hver til sin Gang om Natten.

Dit Øjelaag Du tidt opslug
I Morgenlampens Lue, —
Og gav Studenten ved sin Bog
En Hilsen i hans Stue.

Og hørte Du et Pereat
 for mangen kras Jilister, —
 Da har Du Fyren ærligt sat
 I sorte Bogs Register.

Men blev en ægte Musafon
 Et Jubelhurra givet, —
 Da ryfied Du din fane grøn,
 Og Hjertet slog i Livet.

Og hørte Du et lifligt Kvad
 Til Skonhed og til Druen, —
 Da hæved Du din Pande glad
 Og stolt mod Stjernebuen.

Med Øjet højt mod Himlens Blaa
 Og foden dybt funderet, —
 Saa høit og dybt som Tanter gaa,
 Vi veed, Du har funderet.

Og derfor Du, trods nogen Mand,
 En Doktor nu skal være, —
 Og Vaaren, naar den gaar i Land,
 Hvert Aar Dig skal freere.

Ej spørges fakultetet om:
 Hvor høj Du vel tør være? —
 Du sender ikke Bud til Rom:
 Hvad farve Du tør bære?

Thi sort og rødt og violet
 Er farver, Du foragter, —
 Det frie Grønt er nok saa net,
 Naar frit man det betragter.

Men skal din Stjerne dale brat
Engang i Tidens Volge, —
Skal dog et Hurra nu Godnat
Dig rask i Graven følge.

Derpaa bragte Stud. jur. Niels Møller alle Lindens
Tak ved at oplæse følgende Digt:

Lindens Tak.

Hvad har de gjort ved den store Lind,
det grønne Træ, den gamle af Dage!
fra Top til Tind har de kyslet mig ind
med rasende Vimpler og slagrende Flage.
Og brogede Kupler og lysende Krus
hænger paa alle mine Grene,
og viftende Euer og flammende Blus —
hvad mon dette skal mene?

Lys over hele det gamle Hus,
Lys bag hver eneste Rude,
og nede i Gaarden Sus og Dus,
jeg hører saagar Musikanter tude; —
jeg hører Stemmer, som synger,
Sangen stiger lettelig svævende
mod mine Grene, der gynger,
mod mine Blade i Natvinden bævende.

Der sidder de skarevis bænkede
og drikker de rædsomme Kvantiteter

— drifter som de var gale.
 Nu skal de sagtens ogsaa „tale“
 — alle er Talere eller Poeter — — —
 ja se! der rejser sig én — jeg kn' tænke det.

Hvem mon den Tale gælder?
 for hvem mon de Stemmer synger?
 Hvorfor har de hentet Vindruesaften
 massevis op af den dybe Kælder?
 Hvorfor er de kommen herhen i Aften
 i store Skarer, i tætte Klynger?

Jeg bøjer mit Hoved og lytter lidt vrippen,
 thi Vaaren har været en af de svale,
 Solen gjorde kun lidet Gavn,
 og Vinden rev mig i Toppetippen —
 Jeg lytter og hører mit eget Navn
 priset og lovet i Sang og Tale
 baaret imod mig af mange Stemmer.

Hvad spørger jeg nu om de svundne Savn? —
 Se, mine Sønner ej Linden glemmer,
 de er de gamle, prægtige Ka'le
 og søger sig Ly i min lysgrønne Favn.

Kjære Børn! — I mig næsten beskammer; —
 jeg havde saa sandt saa smaat bildt mig ind,
 at I havde glemt jeres gamle Lind
 og ej vilde stadse den mindste Smule,
 endsskjønt, som I véd, jeg i hundrede Aar
 har flygget over jer hele Gaard
 og været til Pryd for den gamle Bule.

Og nu stoffes J om mig, gamle og unge,
 fra mange Steder, i mange Stillinger —
 skjønt det maaske kostet jer mange Skillinger,
 kom J dog sammen mit Lov at sjunge. —
 Her stoffes J om mig, unge og gamle —
 Dunhaarshager og skaldede Pander;
 tænke sig: jeg har kunnet jer samle
 under mit svajende Blade-Banner!

Jeg nægter ikke, bag Bark og Blade
 mit Hjerte sig føler en Smule vigtigt; —
 men naar jeg nu ser saa mange glade
 Menneffer vise mig saadan Ære,
 saa tør jeg vel nok lidt storagtig være —
 Ikke sandt? Er det ikke rigtigt?

Jeg hilser jer, alle J gamle Svende,
 velkommen under den grønne Lind!
 Hvor har J været saa længe henne?
 Kunde J atter hitte herind?

Jeg ser jer — knap nok jeg kan jer kende.
 Du, som før var saa fyldig og trind,
 jeg synes, du skrumper betænkelig ind;
 du, som før var saa rans som et Spir,
 dammer nu en betydelig Vinkel,
 og gudbevares! hvor tyk du blir,
 du, der en Gang var saa tynd og spinkel!

Velkommen, J gamle! Ud slyngede Deje
 fra sidst vi skiltes er J vel vandred,
 Tiden og Livet jer Stand forandred,
 fjærned jer vidt i Sind og i Eje.

Nogle slog Bo i Syd eller Nord,
andre farted til Øst eller Vest;
én i Jylland blev Landsbypræst,
en anden blev Læge, — ja Gud véd hvor!

J skiltes, glemte maasse hverandre,
blev maasse ogsaa bitre Fjender, —
saare sælsomt sig Verden vender,
og Livet kan mangen en Mand forandre.

Dog drog J end vidt fra hverandres Vej
og glemte hverandre siden, —
ét fælles Minde J glemte ej,
ét enende Lyspunkt trodsede Tiden;
hvad end i de svindende, stjælende Aar
af fælles Fortid der gik jer af Minde,
J glemte aldrig den gamle Gaard,
J mindedes altid de susende Linde!

Jeg véd det — det gør mine Tanker trygge —
hver, som har hørt min venlige Stemme,
hver, som har siddet under mit Træ,
under min kolige, kærlige Skygge, —
lad ham slaa Rod, om han vil i Cathay,
aldrig den gamle Lind vil han glemme,
altid for den vil han høje sit Kne!

Velkommen, gamle — under mit Tøp!
Glem for i Nat, hvad Veje J gik,
glem for en Stund jert Livsværks Vaner,
ryst af Sandalen Rejsernes Støv,
send mig et kærligt Gentendelsesblik —

i Nat er enhver kun Regensianer!
 Kæst overbord de skillede Timer,
 væk for en Stund med din Rang og din Stand!
 Nu er du Klokkerens haandgangne Mand
 og har at lystre, naar Kloffen rimer.

Nu er du givet min Magt i Vold;
 ser du de foglende, viftende Grene?
 Ved du, at jeg er en farlig Trolde!
 Ved du, hvordan du i Verden er vendt?
 Blot jeg et eneste Ord har sagt,
 — et eneste Ord alene —

Giv agt! —

da er du atter en ung Student.

Mine unge Sonner, I brave Gutter!
 jeg hilser jer under mit følgende Tag!
 Tak for I Kreds om den gamle slutter
 og festlig fejrer min Højtidsdag!

Vi kender hinanden — det hele Døgn
 søger I under min Krone Læ; —
 jeg ser jer ved Helg, som jeg ser jer ved Sagn
 flokkeris rundt om det gamle Træ.

Tit under Nathimlens Blaa,
 naar Maanens Guldbue spændtes i Skyen,
 saå jeg jer komme med Larm fra Byen
 og sære Bugter langs Gliserne slaa.
 Da fyldte I Luften med Latter og Sang,
 Gaarden gav Gjenlyd fra alle Kanter,
 dansende rundt om min Stamme I sprang
 til Rædsel for alle Kvarterets Kanter.

En anden vilde maaſte i Stræk
 ha' ryſtet ſit Hoved og ſtampet med Fod
 og tro't, der var fare paa færde
 for jeres unge Blod, —
 ſligt lod jeg klogetlig være;
 jeg lod jer lyſtelig larme væk. —
 Jeg véd, at Vinen ſkal gære,
 førend den bliver god.

Oſte jeg ſaa jer i Aftenſtunden
 ſamles om mig med Dampen oppe,
 ivrig J taled hinanden i Munden,
 ingen dødelig kunde jer ſtoppe.

Alt, hvad der er mellem Himmel og Jord,
 alt, hvad der Menneſkeſindet bevæger,
 toſkedes over det lange Bord,
 blev kritiſeret ved Bolle og Bæger.
 Ej blev noget for heſtigt holdt,
 ej blev der ſparet en eneſte Smule; —
 hele den vældige Verdensflugle
 tumled J let ſom en Gummibold.

Jeg ſtaar og ſer paa jer travle Færden
 og nikker venlig, thi jeg forſtaar den;
 jeg er gammel og ſjænder Verden, —
 i det mindſte Verden her paa Gaarden.

Jeg ſaa i mit lange, erfarne Liv
 den ene Slægt paa den anden følge,
 de vandred forbi mig ſomølge paaølge
 i kæmpende Raadhed, i lattermild Kiv.

Som Bladenes Et paa de lovrige Kviste,
 der fødes i Vaaren, i Vinteren falde,
 er Menneffens Børn, de første, de sidste, —
 de kommer, de svinder, og ens er de alle.

Higende fremad Slægterne gaa
 søgende Aandens dyreste Skatte;
 hver eneſte mener dem alt at fatte, —
 ingen endnu ſaa jeg Maalet naa.

Nu vel! Dog ikke forgæves I vanke,
 blot I søger med ærligt Sind,
 blot jert Bryſt for det Sande banker,
 da er fornøjet den gamle Lind.

Da ſænker den ømt ſine Blades Hær
 og hviffer med tusinde Tunger
 venlig og moderlig mild til enhver:
 Kom i min Favn, I velſignede Unger!

Niels Møller.

Man ſang ſaa gamle Profefſor Nyerups Sang til
 Fædrenes Minde.

Me!.: Jeg priser ej Stormænd, thi der er jo nok.

Nu lader os fejre paa Fædrenes Vis
Ved Glasfet de Hengangnes Minde;
Lad Sangen nu tone til Provfsternes Pris,
Som hint Aarhundred herinde!

I Lærdoms Annaler omstraaes af Glands
Gunneri og Maahestads Navne,
Blandt dem, som for Isis og Grublen har Sands,
De aldrig Løotalere fandte.

End stues i Rækken to Navne at staa,
Hvis Hæder vor Sang skal udbrede:
En Holm og en Hvid, som rettelig maa
Studentervermerne hedde.

Hin Gaarden udvided, og denne til Pryd
Det Lindetræ plantet herinde;¹⁾
Derfor med en Blanding af Demod og fryd
Vi hædre de Hensfarnes Minde!

¹⁾ Paa en Vinduesrude i et af Regensprovstens Værelser læses: D. 12. Mai 1785 ia
piantare un arbore nel mezzo della cortina. A. C. Hviid.

Hvorpaa Regensprovsten, Professor Ussing, talte
saaledes:

Mine Herrer. Jeg vilde ønske, jeg kunde tegne Dem et Billede af den Mand, som plantede dette Træ, men vi kjende ikke meget til ham. Han døde ung og har ikke efterladt sig noget stort Navn i Videnskaben; vi kjende ham væsentlig fra den Dagbog, han har udgivet over en Rejse i Tyskland 1777—78. Vi se ham der som en livlig og forstandig Jagttager, en brav og elskværdig Mand med en sund Kritik og et jævnt Lune. Han skriver saaledes om Göttingen: Her ere og nogle af de saa kaldte Genie-Mænd, der have disse besynderlige Meninger, at Selvmord er tilladt for den, der bliver forelsket i en anden Mands ægte Kone, hvis Moralitet gjør ham rent haabeløs; at de grundige Studeringer ere Pedanteri og til ingen Nytte; at man frit kan rode og kikke i alle de Papirer, man finder paa andres Borde; at det ypperligste og herligste i Klopstocks Messias er det, som ikke kan opløses paa forstaaelig Prosa; at Patriotisme er Daarlighed og Komplimenter Raserie, men Støvler og Landsmand det største Gode paa Jorden. Ja De maa ikke tro, mine Herrer, at han ikke stjennede paa to saa gode Ting som Støvler og Landsmand. Alt han ikke hørte til dem, der ligge i Sengen hele Dagen eller i alt fald paa Sofaen i Tøser, men at han brugte sine Støvler ganske ordentlig, derom vidner hans Dagbog; men han syntes ikke, at de tyffe Burschers lange Kneugen var det

vigtigste ved en Student. Og naar han i samme Øjeblik nævner Ordet „Landsmand“, da er ogsaa dette et Udfald imod den bornerte „Germanenthum“, som foragtede Alt hvad der ikke var tysk, og som en Menneſkealder senere ſkulde udvikle det tyske Turnvæſen, og i Løbet af et Aarhundrede under dygtige Systematikers Hænder ſkulde lade Naboerne føle Ørnens rovgjerrige Kløer. Hviid var ſaa varm en Fædrelandsven ſom Nogen; derom vidner den Hefſtighed, hvormed han forſvarer Danmark og Alt hvad der er danſk, ſaaſnart det bliver angrebet; men han ſøgte Kundſkab og Dannelsen, og derfor lo han ad dem, der vilde beſmykke deres Lædhe med at gjemme ſig bag Landsmandſkabets Stengjærde. Han drog ud med Sans for Skjønhed og kom tilbage med denne Sans end mere udviklet, og da han vilde plante et Træ her i Gaarden, valgte han det ſkjønneste, han kunde finde, Linden med den ſtore, regelmæssige Krone, med det fine, bløde Løv og med de Blomſter, hvis Duft minder om Orangens. Lindens Plantning er en af de Foranſtaltninger, der efterhaanden omſkabte Regensen, og forvandlede Regensſtænderne fra Eigebærere og Svirebrødre til dannede Menneſker og Foſterſønner, ſom Uniuerſitetet kan have Være af. Derfor Være være Provſt Hviid og hans Minde leve længe!

Til Hwiids Minde sang man følgende latinske Kvad,
forfattet af Montanus (C. Bjerre).

Ad

Patrem Tiliæ,

A. C. H W I I D,

virum optimum maximum.

(In Latina fratristica).

Mel.: Ensom og mørk.

Erat præpositus Regentialis
nomine Hwiid,
quem, quum regnaret vir ut liberalis,
laudabo ob id,
et qvia, villa habente non Regali
latera umbrosa, tunc is usus est
cura radicali ¹⁾, —
qvæ adhuc prodest; —

Sub tilia ut ut rustici ²⁾ loquentes
sedeamus
pipas in ore, folia tenentes
in manibus —
omnia qvæ adhuc valde nos amamus
fide bona facientes ea, nam
omnia appellamus
scientiam ³⁾.

¹⁾ forsynet med Rødder.

²⁾ Gaardmand.

³⁾ Hwiidenflab.

Umbra ut alumnis illa providisti,
 omnes, o Hwiid,
 præpositos in umbra posuisti,
 et propter id,
 quanti nec umbram (poculi) timemus,
 omne per tempus subter tilia
 cara te tenemus
 memoria.

Montanus.

Saa kom dernæst:

Til Provsten.

Mel: Vi sidde sammen o. s. v.

At Kommandere en enig Hær,
 Som strax paa Vinket staar paa Pinde,
 Dertil kan bruges omtrent Enhver;
 Men hvis Du derimod vil finde
 En Mand, der Styr kan holde paa en Hær,
 Som saadan rigtig dygtig oplagt er
 Til Klammeri
 Og Mytteri, —

Da søg en „Kommandør“ som vores.

Man siger om os, vi har ej faa
 Af disse stemme, stemme Synder;
 Men vil man deri se Tegnet paa,
 At Verdens Undergang begynder,

Jeg siger bare: kom da selv herind
 Og se vor Enighed om Gaard og Lind —
 Og dette til:
 Spørg, om De vil,
 Hvad Mening vi vel har om Provsten.

Det bliver ét fun, det Svar De faar
 Fra hver især i hele Vanden;
 Thi han har Kærlighed til vor Gaard
 Som sikkert ikke nogen anden.
 Og det er ikke bare Hjerne-spind,
 Naar jeg Dem siger: var ej vores Lind
 I fordums Tid
 Planter af Hvild, —
 Var dette blevet gjort af Usfing.

Thi — er det Sorg, er det Munterhed,
 Der fylder disse røde Rønner —
 Med Raad og Daad altid godt han véd
 At hjælpe sine Plejesønner;
 Derfor han skal i Krans med Gaard og Lind
 I kær Erindring leve i vort Sind, —
 Medens vi nu
 Med Tak i Hu
 Vil raabe: længe leve Provsten!

Montanus.

hvorefter Stud. theol. Axel Bülow talte for den nuværende
 Provst:

Ὁτι ἀγαθὴν πολυκοιτανίην, εἰς κόλπον ἔστι, tænkte vore forfædre, da de i deres Visdom indrettede det saa, at Regensjens unge Sommer ikke fik Lov til at skalte og valte efter eget Tykke, men Kommandoen over Arsenalet blev overdragen til en besindig og erfaren Mand. Tidernes Omskiftelser have selvfølgelig ændret adskilligt i Regensprovstens Stilling. Gamle Dokumenter fortælle, at det i længst forsvundne Dage var hans Pligt at drage Omsorg for, at Alumnierne hver Lørdag Aften bleve grundig hørte i deres Lektier, paa det man kunde forvise sig om deres Flid og Fremgang. Lykkeligvis er denne Skik afskaffet, den passer ikke for vore frie Tider. — Men idet Tojlerne ere blevne slappede, er Regensprovstens Stilling ingenlunde bleven lettere; thi der foreligger nu en dobbelt Opgave for ham: dels at opretholde Lov og Orden paa Gaarden, dels at drage Omsorg for, at dette sker paa en saadan Maade, at der ikke lægges en Hæmsko paa Regensianernes frie Udvikling til alt, hvad der er godt, sandt og ædelt.

Naar vi nu ved denne Mindefest ville tømme et Bæger til Vre for Dem, kjære Professor Ussing, saa beder jeg Dem i mine Kammeraters Navn om ikke at betragte det som en af disse officielle Skaaler, der nu engang høre sig til ved højtidelige Lejligheder, og ved hvilke der ofte kun føles saa lidt, — men meget mere som en

Anerkjendelse, som 100 „levende“ unge Venner og adskillige „afdøde“ — men af Glemjelsens Grav i Aften opstandne Regensianere føle inderlig Trang til at bringe Dem, fordi De paa en saa smuk Maade har forstaaet at løse Deres Opgave over for os. De ved med Bestemthed og Eftertryk at sige os, hvor Skabet — og Sengen — skal staa, og vi agte Dem derfor; men lige saa sikkert er det, at Deres Hævdelse af Retfærdigheden dog altid binder i Kjerlighed til os unge. Vi føle det saa godt, hver Gang vi tale med Dem; et Blif fra Deres milde, venlige Øjne er nok til at fortælle os, at vi i Dem have en faderlig Ven; Deres Deltagelse og Velvilje ved alle festlige Lejligheder her inde paa Gaarden stadfæster det. Naar vi derfor i vor Udlændighed langt borte fra Forældre og Søskende, fra Hjem — og for Islændernes Vedkommende ogsaa fra Fædreland — have det saa hjemligt og hyggeligt her inde, da tilkommer Takken derfor først og fremmest Dem, Hr. Professor. — Men Deres Hjærte favner videre end til Regenssens snævre Grænser; De viste det paa en saa smuk Maade i Fjor, da De her under den gamle Lind talte til de sønderjydske Piger; der var Jyd i Deres Ord; der var Djærvhed i Deres Tale. Tak for hvad De den Gang sagde om gamle Dannebrog — i dets ægte uforsfælskede Skikkelse med det hvide Kors i den røde Bund. Vi ville ikke glemme Dem det, men love ærligt at følge det Banner, som De og mange andre brave Danne-mænd have holdt højt i Ære, at det maa blive vitterligt

for alle, at Regensens Sønner ogsaa ville være Danmarks Sønner.

Og dermed en Skaal for Regensprovst Ussing.
Han leve!

Efter Talen sang man under stort Bifald nede-
staaende Sang til de Gamle.

Til de „Gamle“.

(Eindepasfiar.)

MeL.: Paa Herregaarden er nu saa tykt.

En evig Snak under Lind der gaar,
Gif der ustandselig hundred Aar —
Efter hver Tids Katekisme.
Vel Lyset veyled, men Prismen ej,
Ungdommen viste bestandig Vej,
Hvad saa der staar foran „—isme“.

Se, I har siddet her forend vi,
Siddet, til Dagen var længst forbi,
Siddet, til Morgenens gryed,
Og talt om alt, hvad er til paa Jord,
Dybest Alvor og Glædesord, —
Intet jer Tale har flyet.

Og I har siddet, som vi nu gør,
 Snakket om mer, end man ellers tør; —
 Ordet her aldrig beskæres.
 Hvis jer Parleren tit blev omtrent
 Som udi Frankerigs Parlament, —
 Saa er skam vores som jeres.

Og snakket har I om Pengetrang:
 Uh ha, hvor herligt, om dog en Gang
 „Gagen“ den blev noget større.
 (Alf ja, Hr. Provst, det er daarlig fat,
 Knap er der gaaet en Dag — og en Nat,
 før vi er „færdig med „fyrre““).

Men saa — maaske faldt der lidt fra Sky'n,
 Mulig en Onkel I traf i By'n —
 Posito: bare jeg „sætter“.
 Mulig I trostied jer her i Gaard'n,
 Kiksed med Damer paa Rundetaarn —
 Posito: bare jeg gætter.

Og I har soldet her før som vi,
 Taler og Skaaler blev ej forbi,
 for I ej mer kunde huse.
 Og I har ogsaa, hvis det var „stort“,
 Tit først bedrevet, hvad jeg har gjort:
 Siddet og klemte jeres Muse.

Men se, nu sidder I her igen,
 Snakker som Alvors- og Sammensmænd,

Om, hvad Jer Hjærtet indgiver.
 Og Jer vil saadan jeg have rost:
 I bliver ligesom gammel Øst
 Bedre, jo ældre I bliver.

Hav Tak, at Minderne drev Jer ind
 At gratulere vor gamle Lind,
 Om end selv „gamle“ I bleve —
 Og viste, at — som vi alle bør —
 Elsker I Linden, indtil I dør;
 Derfor I længe skal leve!

Montanus.

Cand. phil. Viggo Biering:

Mine Herrer! I disse Dage, hvor Ungt og Gammelt
 tidt har saa trangt ved at følges ad, hvor de Veje, der i
 de Gamles første Vandreaar syntes dem friske og loffende,
 nu maaske for os Unge ser støvede og lidet indbydende ud
 — i disse Dage har det lune, stille Ord, den hyggelige,
 gemyttlige Pasfiar ondt ved at trænge igjennem, og kun
 de vilde Skrig, de udfordrende Raab høres fra den ene
 flok over til den anden.

Vi Unge ere ikke bange for Kampen, og vi se med
 Haab dens Udgang imøde, men der kommer dog en for-
 underlig, dulmende Fred over os, naar de underlig syn-

gede, længe skilte Veje engang imellem skære hinanden paa et fredeligt, minderigt, af Gamle som af Unge elsket Sted, hvor Kamptraabene sturre i Alles Øren, men hvor netop de lune, stille Ord, den hyggelige, gemyttlige Passtiar i Aarhundreder har haft et sikkert Hjemsted.

Gaa ind ad den første Port i Kanikkestræde paa højre Haand fra Kjøbmagergade.

Er Du træt af Dagens Larm og af Nuets Krav, saa prøv den lille Vandring.

Inde i Gaarden under det store Træ sidder der sagtens nogle unge fyre med blanke Næseflemmer, lange Piber og fedtede, stundom lasede Kastaner — dog gaa Du dristigt ind; de gjør saar vist knap engang en Kat fortræd.

Kender de ikke deres Gæst, blinker de kun til hinanden: „Na, det er vist en gammel Regensfianer“; de ved saa godt, at mangen en Præst, Dommer og anden bosat Borger ikke godt kan gaa Porten der forbi.

Maaske har den Gamle en Søn liggende paa Gaarden, eller ogsaa skal han vise Mutter og Pigebornene den Valplads, hvor Fatter var en Allerhelvedeskarl, hvor han maaske ikke døjede saa lidt Øndt, men hvor dog en stor Sum af hans allerlyseste Minder sluttet inde.

Han peger med Stoffen saa paa et, saa paa et andet Vindue. Der boede den og den og den . . . mange Ansigter, duede og langstjæggede, funde og sygelige, glade og sure stiger frem for de duggede Øjne, og i Øret klinger

en halvglemmt Melodi, baaret op under Lindenes Kroner af unge, klangfulde, haabfyldte Stemmer.

Saa rykker den Gamle nærmere hen til de unge højroftet diskuterende og disputerende Fyre og begynder forsigtigt en Samtale.

Har han da ikke faaet fat paa en ren Dødbider, faar han snart beredvillig Oplysning om, at Livet i mange Stykker gaar i det samme Spor herinde, at der er det samme Lefsende, den samme ungdommelige Løben Storm mod alle Tidens brændende Spørgsmaal.

Spørgsmaalene er ganske vist ikke de samme, men Methodene er den samme og den store Livserfaring og omfattende Sagkundskab, der dristigt giver sig i Lag med og i Haabet løser alle mellem Himmel og Jord liggende Opgaver.

Og saa er der saameget, den Gamle kan enes med den Unge om. Der er først og fremmest Hofstrups Romedier og hans meget nære Paarørendes, Jens Kristriips, Poul Rytters, Chr. Winthers og Andres Viser — Kvintessen af Regenslivet og det blivende i Regenslivet.

Da vi nu i Aften ser Unge og Gamle blandede i ligeligt Maal herinde, tager vi Unge vore Glas og bringer Gaardens ældre Sønner vor Tak, fordi de har villet være sammen med os om det kjære gamle Træ.

Leve de gamle Regensfianere!

Efter følgende Sang:

For Regensen.

Hvad er Regensen? En gammel Gaard
 Paa Hjørnet af Kannikestræde — den røde,
 Hvor hundrede arme Studenter faar
 fri Bolig og Brændsel og Hjælp til lidt føde,
 Hvor de studere
 Og promenerer
 Og kriti-, politi- og recensere
 :: Og holde Sold. ::

Hvad er Regensen? Du grønne Lind,
 Lad ned fra din løvrige, dunkle Krone
 Skærsommeraftenens svale Vind
 Tilfuse os Svaret, som det maa tone
 fra din Dryade,
 Der skjult bag Blade
 Saa ned paa skiftende Slægter, der sæde
 :: Omkring din fod. ::

Mens højt Du løfter din Top mod Sky,
 Ombølges din fod af de levende Vande,
 De Slægter, der mødes og finde sig Ly
 Herinde i Gaarden, de Strømme der blande
 Ud mange Veje
 I samme Leje
 Den Kraft, der er deres bedste Eje,
 :: Og ile frem. ::

Det er Regensen, den friske Strøm,
 Der flyder gennem de talrige Bure,
 Den Flok, der drømmer sin Ungdomsdrøm
 Om Livet bagved de stærkende Mure,
 Der kommer, kvinder,
 Som floden rinder,
 Gaar ud i Livet med lyse Minder,
 :|: Sin Ungdom tro. :|:

Det er Regensen af Kød og Blod;
 Saa gid da det Hjem, hvor den bor og bygger,
 De gamle Konner ved Taarnets Fod,
 Hvorover Hgdrasil-Einden flygger,
 Maa længe stande,
 Alt Strømmens Vande
 Maa risle ud til de fjærne Lande
 :|: Regensens Navn. :|:

D—n.

talte Pastor Høstrup for Regensen omtrent saaledes:

Di har iaften talt og sunget saameget om Træet
 dér, som om det var det eneste Træ, der havde gjort sig
 fortjent til Hyldest; men jeg kender dog et andet meget af-
 holdt Træ, som jeg skal fortælle Dem lidt om.

Øvre ved Himmelhjerget, før Silkeborg blev bygget,
 stod der i de store lidet besøgte Skove ved Landevejen et

stort Træ, der var et almindeligt Bedested og Valsfartssted. — Der hvilede man sig efter den lange, trættende Kørjel, traf Venner og Bekendte, spiste sin Mad og styrkede sig til Rejsen. — Det Træ fik folkene der paa Egnen kært; de kaldte det Maren Krofone — Ma' Krofon'.

Da saa Silkeborg skulde bygges og der blev ryddet op i Skoven, blev Maren Krofone dømt sammen med andre. Det gjorde folk ondt, og de kom og bad, om Træet maatte faa Lov til at staa.

Da Bønnen ikke hjalp, tilbød de at betale Veddets Værdi, og det vilde sige meget der paa Egnen. Kontanter var der ikke mange af. Alt gik med Tushandel. I mange Miles Omfreds fandtes der kun én femdalersjeddél, og Alle vidste, hvem der havde den. Men Skovrideren var en Mand med Principer. Træet skulde falde, og sáldt virkelig ogsaa. Da jeg som Præst kom til Silkeborg, viste man mig Bullen. — Den havde de ikke kunnet faa Bugt med; — den kunde ikke bruges til Træsfo. Det bruger de nemlig dér det meste Træ til.

Og som det nu gik Bønderne dér med det Træ, saadan gaar det vel egentlig ogsaa os med Træet her. Det er ogsaa for os et Bedested paa Vejen, hvor Venner mødes med Venner, og hvor Slægt afløser Slægt, fornyes som Lindens Blade hvert Foraár fornyes.

Som det gaar med Linden, gaar det ogsaa med Regnskianerne. — Stammen er altid den samme. — Det Gamle, det, der har været grønt Lov gaar over til at

blive bærende Grene. Lovet, det friske Lov, det er de Unge her inde.

I mangt og meget er Livet herinde maaske endnu det samme, som da jeg laa her; men dengang var der dog mange Ting anderledes baade i og udenfor Regensen.

Dengang var Kjøbenhavn en Fæstning, hvor Nøglen hver Aften leveredes til Frederik den Sjette eller senere til Stadens Guvernør.

Regensen var ogsaa en Fæstning; — hver Aften leveredes Nøglen til Provsten Kl. 12.

Vilde man blive længere ude, kunde man hos Provsten bede om Nøglen. Men saa hændte det tidt, at man sad ude i Byen i en Kreds, man nødigt vilde skilles fra, og saa opdagede man, at Klokkeren var halv tolv. Kan Du dog ikke sidde et Kvarterstid endnu? — Ja, jeg har jo ingen Nøgle, men — lad gaa! Naar Regensianeren saa kom hjem, fandt han Porten lukket og Vindebroen trukket op.

Saa maatte han se at slippe ind ad en Løngang, og en saadan fandtes virkelig. — Vægteren i Kannikestræde var en slink og medgørlig Mand, hvorimod han i Krybstalgade var aldeles ubestikkelig og utilgængelig.

Ved Vægterens Hjælp prøvede man saa alle Skodderne ud til Kannikestræde. Stod der et aabent, vidste man, at Vinduet bagved kun var lukket paa Klem af Værelsets Beboer, der var ude og havde sikret sig sit Tilbagetog.

Over Vægterens Ryg gik det saa ind ad Vinduet.

Men derfor var man ikke naaet vidt, thi da den paa-

gældende Regensianer var ude, stod man og samlede i Mørket foran en aflaaſet Dør; man maatte ſlaa ſig til Ro paa en Stol eller en Sofa og tidt vente et Par Timers Tid, til Vedkommende kom hjem og jog ſin ubudne Gæſt paa Døren.

— Jo, Regensen var en Fæſning. Man kunde ikke ſlippe ind ſaadan uden videre. Jeg huſker, hvordan en Gang, da nogle Studenter, der havde holdt Slagsmaal paa Gaden og derfor forfulgtes af Politet, tog deres Tilflugt til Regensen, — hvordan den daværende Regensprovſt Peterſen traadte frem i Porten og med udſtrakt Arm raabte til Betjentene: her har Politiet ingen Udgang. — Vi holdt derfor ogsaa af vor Provſt dengang. — Ja, vi havde det omtrent ſom nu tildags. — Vi holdt ogsaa dengang den ene Generalforſamling efter den anden om ſamme Sag og forkaſtede glatvæſ den ene Dag alt, hvad vi havde vedtaget den forrige. Saa var det i 1842, at vi herinde fik i Sinde at aſlægge et Beſøg hos Lundenſerne. Efter nogen Snak frem og tilbage blev det vedtaget, at vi ſkulde aſſted, omtrent halvtreds i Tallet, men ſaa kom der Melding om, at halvandet hundrede Studenter derovre fra var paa Vejen til os.

Vi ſamledes under Linden, og der blev de første Uſtaler gjort om et almindeligt Studentermøde. Siden vandrede vi Arm i Arm med vore Gæſter til Skoven. Dengang var vi nemlig mere nøjſomme; vi holdt ikke

Bicycler paa Regensen. — Maaske, fordi de ikke vare opfundne.

Naar vi Gamle, vi „Aldede“, der i Aften gaar igen som Spøgelsjer herinde, og som lig Spøgelsjer — og Udel — blive bedre, jo ældre vi blive, tænke tilbage paa Regensen, saa spege vore Tanke ikke i de mørke Smaaværelser, hvor vi dog tidt fandt den Glæde, som ogsaa Examenslæsning kan give, og hvor jeg f. Ex. havde den Glæde at skrive Genboerne.

Vi glemme Værelserne, som man glemmer sine gamle Klæder. Nej, det er Gaarden, vi huske; Gaarden og Linden, som staar for os, naar vi tænke paa Regensen.

Linden er Stammen for hele Regensen; falder Linden, falder ogsaa den gamle Gaard.

Og naar vi med Kærlighed tænker tilbage paa Regensgaarden og Træet her, tænker vi ogsaa paa dem, som paa en dyrebær Del af vort elskede Fædreland, som vi alle uden Undtagelse omfatter med vor varmeste Kærlighed og vil vie vore bedste Kræfter; — vi er ikke saa forskellige herhjemme, at vi ikke alle elsker det samme. Og hermed et Leve Regensen!

Talen blev modtaget med stor Jubel og begejstrede Severaah for Pastor Høstrup:

Klokkeren meddelte, at Gehejmekonferensraad Madvig vilde tage Alfsted med os og udbragte et: Leve Madvig, der besvaredes med jublende Hurraer.

Derpaa oplæste Cand. mag. Joh. Ottosen følgende af Stud. jur. Hannes Hasslein forfattede Impromptu:

I m p r o m p t u.

Saa endelig randt da din Festdag op,
og Solen bestraaled din løvrige Top.

Og dine Sommer begyndte at driffe
Portvin en masse. — Der sparesdes ikke. —

Men bedst, som vi paa din Sundhed drak,
saa' vi, at op til Regnvejr det trak.

Det saa' lidt slovt ud for hele Skaren,
hvis der maatte flyttes fra Jubilaren.

Saa styrted det strømmende ned i din Herlighed; —
en saadan Behandling vi fandt ikke særlig ved.

Du gamle Lind, vi forstod det ikke:
Du maatte jo ogsaa ha' noget at driffe. —

Naar En blir gammel, det gjør jo saa godt
en Gang imellem at saa lidt vaadt.

Og sjønt ej good Templar du er, forsand,
du, certis de causis, har bedst af Vand. —

Se nu har du, Gamle, fyldt dig ærligt,
dit blomstrende Ansigt det glindser saa herligt.

Men faar du for meget, forplumres jo festen.
Ead os nu, de Unge, sørge for Resten. —

Drif ikke mere Regnvand i Aften:
vi gi'r dig et Skvæt af Druesaften.

Tag nu til Tasse med det, vi har,
du gamle, du tørstige Jubilar.

Hannes Haffstein.

Man sang dernæst:

(Ad numeros noti carminis: Integer vitae scelerisque purus.)

Semper ex cella tenebrosa et arta
ad sodales atque meri lagenas
temporis verni tepida aura blando
flamine cogit,

regiae quoscumque domus alumnos
pallidus claudit paries iuencos,
ut sono cantus hilario scyphisque
saepius haustis

cara natali celebretur arbor,
et molestum umbra removentis aestum
et decoro aspectu aciem invantis
prodiga frondis.

nunc viri venere graves senesque,
 hic beatae actae memores iuventae,
 unice nunc festa dies favente
 lingua agitanda,

quae videt centum viridem arborem annos
 natam ad astra hac fronde nova eminere,
 digna, qua sermone deum canamus
 voce Latina.

Janitor.

hvorefter Viceprovst E. Jónsson fik Ordet:

Paa en Dag, hvor Tankerne have en saa retrospektiv Tendens, som vi Alle føler, være det mig tilladt at henvende en Opfordring til alle Tilstedeværende — og da i Særdeleshed til de tilstræffelig gamle Regensgæster — og bede Dem med mig løfte et Bæger for den Mands Minde, som har set mange Generationer spinde fra denne Gaard, som Ingen af os har glemt, som Alle maatte bevare i fjærlig Erindring, den Mand, hvis Navn er knyttet til denne Stiftelse paa en værdig Maade, den Mand, hvis ædle Træk ere bevarede i et Billede oppe paa Læsestuens Sal, som altid vil være dens rette Pryd. Manden er den afdøde Viceprovst Frederik Fabricius. Hans Sjæl var ædel

som Træffene, dens Adels Retsind og Velbillie. De Retsindiges Minde er Velsignelsen forjættet. Viceprovst Fabricius' Minde længe leve!

Sange og Taler veglede med hinanden. Festsstemningen var paa sit Højdepunkt, da man opfordrede fgl. Skuespiller Jerndorff til at synge nogle Romancer.

En Del begav sig derfor op paa Læsestuen til flygelet, hvor Hr. Jerndorff glædede os ved sit fuldendte foredrag af mange Smaasange, f. Ex.: Hejbergs Gadeviser, Flyv, fugl, folkeviser o. a. De, der blev tilbage under Linden, affang Plougs bekjendte Vise:

Mel.: *Alt Slyngler hæves til Herrens Top.*

Hvad er Regensen? „Et Arsenal
 for fyldte Revolutions-Granater:“
 Saa hedder det i Minist'rens Sal
 Og blandt de østlige Diplomater.
 Nej, her kun Tungen
 frit renser Tungen,
 Thi, sandt nok! Taktten vi finde tungen
 I rus siff Vals.

Hvad er Regensen? „Et stummelt Bur
 for gamle fugle og unge Bjørne:“
 Saa smidser frøknen, og paa sin Tur
 Hun blifter sky til det røde Hjørne.
 Nej, Hersekerinde!
 Kom, De skal finde,
 En fyrig Tilbederskøt herinde
 for Skønheds fod.

Hvad er Regensen? „Et Lazareth
 for Invalider af folk og Kjoler:“
 Saa raaber Skaren, der sjong og net
 Paa Nørrefælled sektionssvis sraaler:
 Dog — Nandens Samhed,
 Og Tankens Samhed,
 Der enes godt med Mondurens Stramhed,
 Er fremmed her.

Hvad er Regensen? — Lyd højt vort Svar!
 I Godtsfolks Øren det runge efter: —
 En frodig Have, der frugter bar,
 hvis Saft og Kærne gav Danmark Kræfter;
 Et herligt Minde,
 Mens Sekler rinde,
 Om ham, hvis Hæder ej skal forsvinde,
 for Kraft i Nord.

Og hver en Sommer den grønne Kind
 Sit svale Telt over Gaarden spænder,
 fra Bogen flygte med lystigt Sind
 Til Glædeds Bord de fidele Venner;

Mens Glasfæt flinger,
 Paa Sangens Vinger
 Sig mod de blinkende Stjærner springer
 Regensens Pris.

Poul Rytter.

og en Sang for Danmark:

Mel.: Vifingaball.

Om Kretensernes Folk
 Har de Gamle fortalt,
 At de leved' i indbyrdes Strid,
 Men mod fremmedes Vold
 Var de altid beredt
 Til at glemme al Kiv og al Tid.

Vel Aarhundreder svandt,
 Siden dette blev sagt,
 Men om Striden det gælder endnu,
 At end Tvedragt og Kamp,
 At end Vrede og Had
 Sniger frem sig i Sind og i Hu.

Endnu Mand imod Mand
 Af én Stamme, ét folk
 Vi os rejste med Splittelsesaand,
 Saa vi glemte det let,
 Hvad der samler os fast
 Med et evigt, ubrødeligt Baand.

Men hvis Fjendernes Magt,
 Hvis Erobreres Blif
 Soger atter til Bytte os ud,
 Da vil ogsaa vi ret
 Paa Kretensfermaner
 Glemme alt paa Nødvendigheds Bud.

Lad os kæmpe og slaas
 Med hverandre kun nu —
 Kommer Fjenden, da samles vi nok,
 Saa han træffer et folk,
 Som med Enhedens Kraft
 Vyder Trods om end lille i flok.

Ej skal Fædrenes Daad,
 Som med flammende Skrift
 De har præntet i Kroniken ind,
 Ej skal Urven, vi fik,
 Gaa til Grunde, men vi
 Ta'er den op med Begejstring i Sind.

I den hidsigste Kamp,
 Og naar Hadet er størst,
 Kan vi samles om ét alle Mand,
 Det vi fælles dog har
 Som et Enhedens Vaand —
 At vi elske vort folk og vort Land.

— Himlen, der om Dagen havde været bredt med regntunge Skyer, straaede nu mørkeblaa og stjerneklar. Lindens Løv, dannede en lysfunklende Skærm over den glade, larmende Skare, Luften var lun og lind, og gennem den stille Nat lød Latter og Raab af forvirrede Stemmer. Det var, som udgik der en Fortryllelse fra den lyse, susende Lind. Rang og Alder var tryllet bort; de gamle betitlede Herrer og de unge Mlumner sad som Kammerater hos hinanden i fortrolige Smaaaflynger; ingen var Gæst og ingen var Vært, alle følte de sig som unge Sønner af den gamle Lind, der favnede dem moderligt under sin brede Vinge og havde Rum for alle under sit spale Hæng. Morgenrøden, der steg frem bag Rundetaarn, fandt endnu mange forsamlede i Regensgaarden; men den stigende Sol jog ved Hanegal de „afdøde“ Regensianere bort fra den gamle Gaard, hvor deres Nand havde spøget; og Fotografen, der kom Kl. 4½ for at forevige det glade Kompagni, traf kun 25 Tapre, der ikke vilde overgive sig, men hvile paa Valen.

Telegrammer til Linden.

Hilsen og Lykønskning til den gamle Lind fra taknemlige Regensianere i Horsens.

Jversen Rektor, H. Müller Overlærer, Chr.

Jørgensen Overlærer, Brinck Cand. theol.

Gamle Regensianere i Randers, der kun i Tanterne kunne være tilstede ved festen idag, sende den 100aarige Regensianer og dens yngre Kolleger, der er samlede under den, vor bedste Hilsen.

Andersen Overlærer, Th. Buhl Overretssagf.

E. Hansen Distriktslæge, H. Kongsted Adjunkt,

O. V. Lassen Læge, B. H. Mørch Overlærer,
Fr. Møller Overlærer, Herm. Tetens Overretssagf.,
H. K. Whitte Prof., Rektor, Sielian Bysfogedfuldm.

Gamle Regensianere i Aalborg sende i taknemlig Erindring af betydningsfulde og glade Dage paa Regensen med venlig Deltagelse hjerteligst Hilsen til Træets fest.

Wulff Provst, Lorenzen Præst, Wulff Præst,

Henningsen, Herskind, Fabritius Adjunker,
Dahlstrøm Stiftamtmand, Moldrup Redaktør, Møller
Syssikus, Ørum Læge, Neumann Herredsfuldmægtig,
Valenr Auditor.

Lykønsker og hilser dig, Jubilar! med Tak for Gæstfrihed under dit Løvtag. Hils Student Bjerre.

Bekker,
Provst.

Tusind jydsk Bønder ved det politiske Møde i Houlbjerg sender en Hilsen til Linden i Tilslutning til de Frihedstanke, der blev fostrede i dens Skygge, og i Haabet om, at Danmarks Frihedstræ vil trives som den, og at Kronen altid vil søge sin Næring af Stammen.

C. M. Jensen,
Mødets Ordfører.

Den gamle Lind og dens unge Venner en venlig Hilsen fra Borgerforeningen i Flensborg.

Hilsen og Lykønskning fra Flensborg Avis.

Jessen.

Fra Aabenraa.

Til Lindens Pris fra sønderjydske Piger
vor Hilsen sendes fulgt af Erindring skøn.
Skærm dine Sønner, medens stolt du higer
mod Himmels Blaa; — bliv stedse frisk og grøn.

Lindens Skaal i Taerntuervin!

Tarvis, 1. Juni.

Holger Drachmann.

En Hilsen fra Ultima Thule.
Stamsund, 1. Juni.

Ørbeck.

Lykønskning til Linden fra
Andreas Christian Hwiids
tvende Broderdøttre:
Andrea Bartholia Hwiid Klosterfrøken
og Emilie Hwiid Priorinde paa Vemmetofte.

I Mindet om Gæstfrihed og Venlighed paa Regensen
Lykønskning og Tak.

Jens Busk.

Flere unge Damer i Odense sende en Hilsen og Lyk-
ønskning til den gamle Lind i Regensgaarden.

Kjøbenhavn, den 51. Maj 1885.

Hjertelig gjerne ønskede jeg paa Festdagen imorgen personlig at have kunnet gjæste den kjære gamle Gaard og den hundreदारige Lind, i hvis Skygge jeg har drømt saa mangen Ungdomsdrøm og saa ofte blandet min Røst med i en fuldttonende harmonisk Sang. Men allerede i en Aar-række har jeg henligget som Offer for en haabløs Sygdom, der har berøvet mig Syn og Førlighed og afskaaret mig fra forbindelse med Omverdenen. I alt Fald i Aanden vil dog Regentsens Historiefriver imorgen være tilstede blandt de mange Unge og Gamle, som have eller have haft deres Hjem bag de røde Mure, og som paa denne Dag ville bringe deres Lykønskning i Anledning af, at Lindens har kunnet opleve sin Hundredaarsdag. Held og Velsignelse over den gamle Gaard og dens Sønner! Gid der i Lindens Skygge altid maa færdes en dygtig og varmblodig Ungdom, der engang vil være i Stand til at virke til Held og Hæder for vort elskede Fædreland.

Erbødigt

Fr. Reinhardt,
Etatsraad.

Til

Komiteen for Festen i Anledning af Regents- og Lindens
Hundredaarsdag.

Foruden de ovenstaaende Lykønskninger fra forskellige, fik Linden en smuk Gave, et Billede af sig selv, som Maleren Hr. Niels Bredal havde tegnet og ledsaget med et lille Digt:

Til Fru R. Lind

paa hendes 100-aarige Hædersdag.

Fru Lind! hvor er du rank og pryd
trods Hundreedaarsdagen,
knap bringer Maj et vaarligt Bnd,
saa staar du der og springer ud
og væver dig et foraarsskrud,
saa lyst og fint i Smagen.

Mon det er alt det Ungdomsmod
hos dine muntre Drenge,
der daglig bruser ved din fod,
som stiger op til Top fra Rod,
som gi'r dig selv det friske Blod?
— som du bevare længe!

Vi alle sammen gjerne saa,
du endnu voxed, kære —
ja, læg kun mange Aen paa,
men — Rundetaarn skal du la' staa,
for det kan du dog ikke naa,
saa det skal du la' være.

Liste over Deltagerne i Lindens Hundredaarsfest.

„Afdode“ Deltagere.

Bang, N. H., Cand. theol.	Fausboll, Professor.
Baruël, E., Cand. mag.	Fog, E., Cand. theol.
Bech, Stud. philol.	Gjeldgaard, H. R., Kaptajn, Helse- singer.
Bierring, V., Cand. phil.	Frederiksen, F., Cand. jur.
Blume, Cand. med.	Griis, Cand. med.
Boëtius, Cand. mag.	Freuchen, Birkedommer, Sejo.
Broberg, fh. Adjunkt.	Galschiot, Redaktør.
Brünniche, Professor.	Gerner, J. C., Læge, Næro.
Bærentzen, Chr., Stud. jur.	Goos, C., Professor.
Cold, Cand. polit.	Granzow, F. C., Cand. jur.
Cohn, H., Cand. philol.	Hald, C., Cand. jur.
Cohn, M., fh. Regeringslæge i Ostindien.	Holstein, H., Stud. jur.
Damm, F. Utse, Protokolfører.	Hammershaimb, Cand. phil.
Damm, E., Cand. jur.	Hammershaimb, Provst, Moen.
Damkjær, Cand. jur.	Hansen, H. C., Overretssagfører.
Desau, Bureauchef.	Hansen, Cand. phil.
Djorup, Læge.	Helsing, V., Stud. polit.
Egge, Herredsfoged, Næro.	Helms, Joh., Skolebestyrer.

- Honnum, Cand. jur.
 Høstrup, C., fh. Præst.
 Hougsted, C., Adjunkt.
 Hude, K., Cand. philol.
 Jacoby, Kontorchef.
 Jesen, Jul., Læge.
 Jensen, Sophus, Stud. mag.
 Jensen, J. L., Cand. theol.
 Jerndorff, Egl. Skuespiller.
 Jerichau-Christensen, Cand. polit.
 Jespersen, O., Stud. mag.
 Jønsen, E., Viceprovst.
 Jønsen, J., Dr. phil.
 Jørgensen, N. C., Overretssagfører.
 Kaae, H. G., fh. Provst.
 Kalkar, Dr. theol. & phil.
 Kofoed, Dr. med.
 Koch, Provst, Brøndshøj.
 Klauuman, fr., Byfoged, Store-
 heddinge.
 Klingemann, E., Læge.
 Kruuse, Godsforvalter, Lunds-
 gaard.
 Kretz, fr., Cand. jur.
 Königsfeldt, Cand. med.
 Lange, V., Dr. med.
 Lange, Joh., Professor.
 Lasen, G. N., Kommuneelæge.
 Litsberg, J., Dr. med.
 Lorenzen, M., Cand. mag.
 Madvig, J. N., Gehejmekonse-
 rersraad.
 Mandix-Schou, Overlærer, Holbæk.
 Madsen, U. M., Overretssagf.
 Momme, J., Præst, Sæbe, Ros-
 kilde.
 Møller, C. Cand. jur.
 Mønster, E., Læge, Malling,
 Narhus.
 Nielsen, J., Provst.
 Nielsen, N., Cand. jur.
 Nygaard-Hansen, Cand. jur.
 Olesen, O., Cand. theol.
 Ottosen, J., Cand. mag.
 Palsen, P., Cand. mag.
 Petersen, Præst, Åsminderød.
 Petersen, N., Korpslæge, Ødense.
 Ploug, Dr. phil.
 Proschowsky, Heintz., Dr. med.
 Rievers, Cand. jur.
 Riibesahm, Herredsfoged, Slagelse.
 Ryberg-Hansen, Cand. theol.
 Schiott, Præst, Kolding.
 Schoubye, C., Cand. med.
 Secher, V. N., Dr. jur.
 Secher, J. Cand. jur.
 Siemsen, Læge.
 Siersted, Overlærer, Kolding.
 Skoubo, Præst, Nyborg.
 Sommer, Cand. jur.
 Sparrevohn, Læge, Korsør.
 Strandgaard, Dr. med.
 Sveinsen, J. N., fh. Adjunkt.
 Sylow, Dr. jur.

Sørensen, J. A., Cand. jur.	Varming, C., Stud. theol.
Thorleifsson, B., Cand. phil.	Vedel, W., Læge.
Trautner, T. M., Fysikus, Odense.	Wichmann, F., Toldinspektør.
Ussing, Professor, Regensprovst.	Wiinstedt, Dr. med.
Vahl, J., Underbibliothekar.	Øllgaard, Cand. jur., Ringsted.

Deltagende Regensianere.

Andersen, E., jur.	Erlingsen, Th., jur.
Asgeirsson, M., med.	Finsen, A., med.
Åstov, A., med.	Finsen, J., mag.
Benediktsson, E., jur.	Goos, A., jur.
Visgaard, T., theol.	Godtfesen, A., med.
Bjarnarson, Th., mag.	Gudmundsson, V., mag.
Bjarnarson, P., med.	Guthmann, A., jur.
Bjering, H., theol.	Hansen, Agel, med.
Bjerre, C., theol.	Hansen, C. T., med.
Bischoff, V., theol.	Hansen, S., mag.
Blom, K., med.	Heiberg, H. G., theol.
Borchsenius, G., theol.	Herskind, J. R., med.
Briem, S., polit.	Hjörleifsson, E., polt.
Brynjolfsson, G., med.	Hjörleifsson, S., med.
Bülow, A., theol.	Hvam, T. J., theol.
Christensen, C. C. S., med.	Hørlyk, P. A., theol.
Christensen, T. V., mag.	Høy, Kr., theol.
Christensen, J. C., theol.	Iversen, Iver, med.
Christophersen, J., theol.	Jacobsen, J., mag.
Davidsson, O., mag.	Jensen, C. A., theol.
Dinsen, T. J. f., theol.	Jensen, Jeppe, theol.
Ericksen, P., theol.	Jensen, Dabelsten, jur.

Jespersen, A., med.
 Jónsson, Kl., jur.
 Jungersen, E., jur.
 Jørgensen, H. G. A., theol.
 Kattrup, J., theol.
 Kier, J. M., mag.
 Kjør, J. M. A., theol.
 Kjærsgaard, M., med.
 Kranker, O., jur.
 Lange, C. J., med.
 Larsen, C. P., theol.
 Larsen, N. A., theol.
 Løbbers, A. E. H., med.
 Magnusson, G., med.
 Mohnsen, R., med.
 Mynster, P. G., theol.
 Møller, A. C., theol.
 Møller Niels, jur.
 Nielsen, P., theol.
 Nielsen, V., med.
 Nørregaard, Kr., med.
 Pederesen, H., theol.
 Pederesen, O. H., jur.

Poulsen, Bjørndahl, jur.
 Raahauge, J. J., med.
 Rambusch, S., med.
 Rasmusen, K. J., mag.
 Rasmusen, M., mag.
 Riis, H. K., med.
 Rosenberg, A. T., med.
 Sangmann, C. T., med.
 Skouenborg, P., jur.
 Stefansson, Jón, mag.
 Sveinbjørnsen, S., mag.
 Sørensen, A., mag.
 Thomsen, Th. jur.
 Thorfeldsen, J., mag.
 Thoroddsen, J., polyt.
 Thorsteinsen, B., med.
 Tryde, G., med.
 Ussing, V., polyt.
 Wandall, J. C., med.
 Wiberg, C. M. A., jur.
 Wolf, C. P. E., theol.
 Øhlenschläger, V., theol.

